

Op een locatie waar cliënten wonen met een intensieve zorgvraag zijn extra handen altijd welkom. Vandaar dat superhelper Stefenie Katuin elke dinsdag het team komt versterken. Ze is 24 jaar en woont met nog vijf anderen op de Prickwaert in Sliedrecht.

“Mijn begeleidster ging mee met het intakegesprek, ik wist niet wat ik kon verwachten,” vertelt ze. “En toen ik voor de eerste keer hierheen ging was het óók spannend. Maar ik vond het meteen leuk. Ik ging bij een mevrouw zitten om haar te helpen met drinken, ze pakte mijn hand, er was gelijk een klik van alle twee de kanten. Cliënten van deze woning zijn niet jong, ze hebben al veel familie verloren, daarom help ik ze graag. Ik ben er voor alle bewoners, maar Carla, die eerste mevrouw die ik hielp met drinken, is mijn favoriet. Ze kent me.”

Petra, teamleider van de woning, is erg blij met Stefenie: “Ik sta hier helemaal achter. We zijn in gesprek met nog een superhelper, dus wie weet.”

Stefenie: “Elke dinsdagmiddag van 16.30 tot 19.30 uur kom ik op mijn fiets hiernaartoe. Dit is voor mij vrijetijdsbesteding. Ik werk op woensdag op de Bolderhoeve, de andere dagen op de Boldermanege hier op het terrein. De stal uitmesten, dieren eten geven. Paarden naar de wei brengen, poetsen, opzadelen. Op de boerderij houd ik ook de volièrè bij.”

“Er is een vijver, net voor ons huis aan de Prickwaert. Ik vond vissen altijd al leuk, dus als het nu lekker weer is, ga ik vissen, lekker in mijn eentje. Wandelen en fietsen doen de begeleiding en ik samen. Regen, zon, het geeft niet, we gaan erop uit. Ik teken ook nog platen, kleur ze in. En we hebben natuurlijk corvee. Woensdag kook ik en probeer dan graag nieuwe recepten uit. Ik doe dan ook de boodschappen daarvoor. En soms ga ik met een taxi naar vriendinnen in Dordrecht of Alblasterdam. Die komen ook wel bij mij op bezoek. Verder zijn er ook huisgenoten die mijn vrienden zijn.”

Terwijl ze haar verhaal vertelt, is de tafel gedekt. De cliënten zitten gereed voor het eten. Carla kijkt naar Stefenie. “Ik kom, meis,” belooft ze haar. Ze pakt een stoel, schuift naast Carla en doet haar een slab om. “Goed zo, doe je mond maar open.”

Carla lacht en wijst naar de foto op het rolstoelblad. “Dat ben ik, ja toch?” Carla glimt.

Als Stefenie gaat paardrijden, wordt Carla door één van de begeleiders naar de manege gebracht. Ze krijgt een ereplaats. “Dan kan ze alles goed zien. Zo leuk, iedereen vindt het fijn als ze er is.”

“Je vraagt het maar als nog iets anders je leuk lijkt voor Carla en waarnaar je haar mee wilt nemen”, zegt Petra.

“Had ik dat geweten. Vorige week vierden we carnaval in de Ark.”

“Je kan altijd bellen, als je denkt dat het iets leuks is voor een cliënt,” verzekert Petra haar.

“Dan kijken wij of het geschikt is voor een cliënt en wie er van ons mee kan.”

Carla duwt Stefenies hand weg. “Wil je niet meer?” Carla wil een hand en die krijgt ze.

Stefenie helpt ook andere cliënten. Tussendoor eet ze zelf haar brood op.

Er hangen slingers met vlaggetjes in de woonkamer, Carla is vandaag 68 jaar geworden. Met het “Hiep Hiep Hoera!” gaat haar hand in de lucht. En nu ze toch bezig zijn: “Hand in hand kameraden...” “Drie maal drie is negen...” Cliënten zingen mee. En Jenneke zingt het Onze Vader, compleet en op toon.

“Je moet wel wakker blijven.” Stefenie tikt op Carla's hand.

Vaak leest Stefenie voor na het eten, maar vandaag is het Petra die aan tafel voorleest uit Jip en Janneke, over, hoe kan het anders deze dag, een jarige poes. Afsluitend wordt Poesje Mauw gezongen... En de langharige poes uit de kast komt op tafel, er wordt geaaid. Hij miauwt zachtjes als hij geknepen wordt.

Jenneke en Carla danken hardop voor het eten. “Goed zo, meis.”

Alle rolstoelen gaan in een kring. Stefenie zit ertussenin. “Niet gooien met de puzzelstukjes” en: “Goed zo” als er een stukje op de goede plek komt. Ze deelt zichtbaar op haar gemak complimentjes uit, geeft commentaar, knuffelt.

Het is nog licht buiten, Stefenie gaat met Carla wandelen. We nemen afscheid. “Jij kan trots zijn op jezelf,” zeg ik tegen haar.

“Dat ben ik. Superhelpers zijn heel hard nodig. Ik raad het iedereen aan.”

Jennie Stam

